

† AMBROZIE
EPISCOPUL GIURGIULUI

ÎNVIEREA DOMNULUI
TEMELIA CREDINȚEI
ȘI A VIETĂRII NOASTRE

Pastorală la Învierea Domnului

Editura Episcopiei Giurgiului

2020

†AMBROZIE
PRIN HARUL LUI DUMNEZEU
EPISCOP AL GIURGIULUI

**Iubitului nostru cler,
cinului monahal și drept-credincioșilor creștini,
har și pace de la Dumnezeu,
iar de la Noi arhierescă binecuvântare!**

*Preacucernici și jertfelnici preoți din cuprinsul eparhiei
noastre, iubiți credincioși, atât de încercați în aceste zile,*

Hristos a înviat!

răim vremuri cum nu am mai trăit vreodată, vremuri de încercare și de cernere pe care, fără ajutorul lui Dumnezeu, fără rugăciunile Maicii Domnului și ale Sfinților nu putem ști cum le vom depăși. Sunt timpuri în care nimic din ceea ce era nu mai este și nimic din cele ce sunt nu vor mai fi la fel. Grele sunt clipele acestea nu doar pentru noi, ci pentru întreaga țară, pentru lumea toată, însă tocmai acum se cuvine să nu uităm de cuvintele Sfântului Pavel – Apostolul neamurilor: *Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine ne va sta împotrivă?* (Romani 8: 31)

Astăzi, când natura întregă sărbătorește Învierea lui Hristos, omenirea s-a închis în sine, luptând cu boala, încercând să pună zăgaz molimei, să o domolească și să o vindece. Medici, asistenți medicali, voluntari, toți cei implicați direct în lupta aceasta se străduiesc din răputeri să aline și să mângâie, jertfindu-se pe ei, pentru ca omenirea să nu mai sufere. Cu adevărat, jertfă

de laudă este aceasta și toți cei ce credem că în Hristos *trăim, ne mișcăm și suntem* (Faptele Apostolilor 17:28), avem datoria de a ne ruga pentru ei și de a-i sprijini în truda lor. Sunt multe lucruri pe care doresc a vi le spune, lucruri pe care aș fi dorit să vi le grăiesc față către față, în sfintele biserici, însă iată că nu se poate. Totuși, cuvântul scris îmi este acum toiag de sprijin și nădăjduiesc că el vă va mângâia fie și în parte pentru această suferință. Nu vin înaintea voastră cu sfaturi, căci acum nu de sfaturi avem nevoie, ci mă alătur cu rugăciune și cu înțelegerea deslușită, pe cât mi-a fost cu putință, a ceea ce ni se întâmplă.

PRIN SUFERINȚĂ NU PUTEM TRECE SINGURI

Fste cel dintâi adevăr pe care se cuvine să-l înțelegem și să-l punem la inimă. Da, boala nu poate fi biruită singuri fiind, ci numai împreună. Dumnezeu Cuvântul S-a întrupat în smerenie și singurătate, pentru ca noi să nu mai fim singuri. Pe cruce, Hristos a suferit singur, cerând iertare pentru toți cei ce *nu știu ce fac* (Luca 23:34), pentru toți cei care nu au înțeles și nu înțeleg taina jertfei Sale. Nu a suferit însă în zadar, ci ca să biruiască moartea și păcatul, să zdrobească pecetele ferecate ale iadului, să zdrobească lacătele neascultării și să ne întoarcă, făpturi înnoite întru Lumina Învierii, către Părintele Ceresc. Prin Învierea Sa, Hristos nu a mai îngăduit ca omul să rămână singur, doar el în izolarea sa. Ne-a dăruit comuniunea în rugăciune, în Biserică, împărtășindu-Se pururi fiecăruia, trup adevărat și sânge adevărat, ca să fim pecetluiți în viața cea nouă și călăuziți de Duhul Sfânt. De aceea, câtă vreme ne socotim Biserica vie a lui Hristos, nu putem rămâne singuri, chiar și în necazuri și nevoi. Suntem împreună, oamenii și lumea întregă, adunați în jurul

tainei Învierii, după cum ne învață Sfântul Grigorie Teologul: „Astăzi sărbătorim însăși Învierea, care nu mai este nădăjduită, ci de-a dreptul înfăptuită și care aduce în juru-i lumea întregă”¹.

Învierea lui Hristos este temelia credinței și viețuirii noastre, iar lumina acesteia pecetluiește pe veci rugăciunea noastră, ascultarea în necazuri și în bucurii, Biserica - locașul nostru, al tuturor, casa și familia fiecăruia. Sigur că ne-am însingurat din pricina bolii, lucrând astfel cu prudență și cu dreaptă-socoteală, pentru a evita răspândirea ei, însă nu am fost, nu suntem și nu vom fi singuri niciodată, câtă vreme Hristos este împreună cu noi. Au fost clipe de cumpănă, preoți și credincioși slujind afară, în condiții nu tocmai potrivite, au fost clipe de adâncă tristețe în care am slujit singuri, fără dumnezevoastră, însă, oare, am fost cu adevărat singuri? Izolarea impusă de starea de boală ne-a făcut să înțelegem că, rămânând tari în credință, nu putem fi niciodată singuri. Acolo unde glasurile dumnezevoastră nu au cântat imnurile de slavă, au cântat îngerii, îngenuncherea preoților în sfintele altare a fost și îngenuncherea dumnezevoastră, rugăciunea rostită de ei a fost și rugăciunea dumnezevoastră. Toate acestea ne arată cu prisosință că nu am fost niciodată singuri. Am intrat cu lacrimi de tristețe în sfântul altar și ne-am întors cu lacrimi de bucurie, pentru că atunci când ușile zămislite de mâini omenești au fost ferecate, s-au deschis ușile inimilor noastre, iar Hristos Împăratul a intrat întru slavă și rămâne cu noi de-a pururi. Nu, nu am fost niciodată singuri și nu vom fi vreodată singuri, ci împreună cu Hristos acum și în veci!

Și dacă Hristos rămâne cu noi, cum putem oare să-i lăsăm singuri pe cei de lângă noi, nu doar pe cei bolnavi, ci pe toți cei

---

1 Sf. Ioan Gură de Aur, *Lumina Sfîntelor Scripturi. Antologie tematică*, vol. I, colecție editată de Liviu Petcu, Ed. Trinitas, Iași, 2002, p. 205.

cuprinși în această perioadă de încercare? Noi nu avem priceperea medicilor, nici a tehnicii și a științei, ci pe aceea a medicinei duhovnicești, a tămăduirii sufletelor, a îndreptării cugetelor și vieții întregi. De aceea, am lucrat și lucrăm ceea ce se cuvine cu prisosință în aceste zile: ne rugăm pentru toți cei încercați, cu îngenuncheri și cu lacrimi, cerem întărirea lor, putere pentru cei slăbiți, curaj pentru cei înfricoșați, liniște pentru toți cei cuprinși de disperare.

DARUL RĂBDĂRII

Iubiții mei,

u știm cât va dura această perioadă. Dacă Dumnezeu va îngădui o perioadă mai lungă, atunci ea trebuie înțeleasă nu ca pedeapsă, ci ca întărire în fața ispitelor și provocărilor, iar dacă boala va înceta curând, aceasta este tot prin lucrarea Preasfintei Treimi. Dacă este totuși o lecție de predat, aceea este lecția răbdării, însă nu noi suntem învățătorii, ci boala însăși. Ea ne amintește cât de trecători suntem, cât de slabi și, din păcate, cât de dezbinați. În astfel de momente, solidaritatea și răbdarea ar trebui să ne fie spre sprijin și întărire, însă uităm adesea că le avem la îndemână. Cu toții am urmărit cu înfrigurare ceea ce se întâmplă în lumea întreagă. Se vorbește despre cooperare, însă unitate nu mai este. Se discută despre răbdare, însă mai toți par că și-au pierdut-o. De ce? Pentru că foarte mulți au pierdut legătura cu Hristos. Fără El, viața și lumea ne sunt închise, trăim cele ale trupului, fără să ținem seama de suflet. Ne bucurăm de creșterea lumii acesteia, însă am uitat de Împărăția lui Dumnezeu. Când cele ale lumii, însă, vor trece, cum vom rămâne oare, de vreme ce

noi l-am pierdut pe Hristos? Ne vom lăsa pradă deznădejdiei, vom dispera, vom striga împotriva lui Dumnezeu? Să nu fie!

Căzuți fiind, Hristos ne stă aproape și ne ridică pe fiecare în parte și pe toți, împreună, în Biserica Sa. În ridicarea aceasta învățăm lecția răbdării și înțelegem că darul dumnezeiesc se câștigă prin trudă și stăruință, prin nădejde nestrămutată și prin răbdare. Da, fraților, suntem chemați să învățăm lecția răbdării! Nu vorbesc despre lucruri abstracte, ci despre realitățile în care trăim. Avem nevoie de răbdare unii cu ceilalți, avem nevoie de ea în fiecare moment al existenței, înțelegând, pe de o parte, că ea aduce cu sine darul lucidității și al echilibrului, iar pe de altă parte, ne vindecă de egoism. Într-adevăr, în astfel de vremuri egoismul își poate face sălaș durabil, de nu vom fi cu luare aminte. Tratamentul medical, alimentele, siguranța, confortul, liniștea, pe toate acestea vom fi ispitiți să le cerem doar pentru noi, fără să ne pese de ceilalți, ca și cum am fi singurii oameni de pe pământ. Odată căzuți într-o asemenea ispită, cu greu ne vom mai ridica! Și de-am avea toate cele necesare, suficient de multe încât să dăm și altora, să nu fim orbiți de duhul acesta al răutății, preferând să ne închidem în noi și refuzând să privim nevoile și suferințele celor din jurul nostru. Unii vor plânge și vor striga, socotind că nimic din ceea ce au nu este de ajuns, uitând că, dincolo de zidurile înalte ale egoismului lor, se află o lume care suferă și cere ajutor.

Cum vom lupta însă cu o asemenea tentație și cum vom dobândi nădejdea și răbdarea? Dumnezeieștile Scripturi ne învață răbdarea lui Iov cel mult pătimitor care, chiar și în cel mai crunt necaz, nu înceta să rabde și să-i mulțumească lui Dumnezeu. Asemenea, Sfântul Ioan Cel cu Gură de Aur ne îndemna cu inspirate cuvinte: „și tu, o, iubitul, când de multe ori ești cuprins de boală sau de friguri sau de dureri, și usturimea te silește să

zici ceva de hulă, de te vei stăpâni pe tine și vei mulțumi și vei proslăvi pe Dumnezeu, aceeași plată vei lua ca dreptul Iov”². Veți spune, însă, că nu este cu puțință! Vă îndemn însă să vă priviți pe fiecare dintre dumneavoastră. Nu ați rămas în case, deși v-ați fi bucurat de frumusețea primăverii? Nu ați renunțat să vă mai vizitați prietenii și chiar pe cei din familie, tocmai pentru a nu exista pericolul molipsirii? Suntem mai puternici decât ne putem închipui, mai ales în fața necazurilor și bolii, iar puterea aceasta nu vine doar din echilibrul vieții noastre, ci este darul lui Dumnezeu.

Ați putea adăuga, de asemenea, că este ușor să vorbim despre răbdare în ceea ce privește izolarea, însă nu și atunci când apare boala. Ei bine, răbdarea, mai ales răbdarea în boală este posibilă. Mai mult decât atât, este necesară. Rezistând, nu disperăm și nu cădem în deznădejde. Răbdând, îi ajutăm pe cei ce încearcă să ne ajute, pe cei din familie și pe medici. Când răbdarea aceasta este însoțită și de rugăciune, atunci o astfel de nevoie nu poate rămâne fără rezultat.

Nu pot încheia gândurile acestea despre răbdare, fără să nu mă gândesc la Luminatul Praznic al Învierii. Da, îl sărbătorim separați trupește unii de ceilalți. A fost și este greu pentru cei mai mulți dintre noi, însă nu ne oferă, oare, Învierea lecția cea mai bună a răbdării? Sărbătoarea rămâne aceeași, luminoasă și plină de slavă, Ziua Învierii în care toate se fac noi, Ziua Învierii ce ne este dăruită fiecăruia dintre noi după puțința înțelegerii noastre. Ziua aceasta nu este însă doar pentru noi, cei ce credem, ci pentru lumea întreagă, pentru cei aflați în îndoială, pentru cei cu inima împietrită, potrivit lui Hristos și Bisericii, pentru cei indiferenți, ce consideră Sărbătoarea Sărbătorilor drept obicei învechit, din

2 Sf. Ioan Gură de Aur, *Lumina Sfîntelor Scripturi. Antologie tematică*, vol. I, colecție editată de Liviu Petcu, Ed. Trinitas, Iași, 2002, p. 205.

alte timpuri. Și pentru aceștia Hristos a înviat și pe fiecare dintre ei îi așteaptă cu răbdare să se întoarcă spre Adevăr și să înceapă lupta cea bună. Nu este oare răbdarea lui Hristos o minunată lecție pentru răbdarea cea omenească? Prin urmare, fraților, să nu ne lăsăm pradă deznădejdii și să ne ostenim să ne întărim în răbdare, ca să putem rămâne mereu împreună și, împreună fiind, să putem mărturisi „Hristos a înviat!”.

RUGAȚI-VĂ NEÎNCETAT!

Preaiubiți frați întru Hristos,

ălăuza bună a răbdării este rugăciunea. Fără ea, răbdarea devine încrâncenare, sensibilitatea slăbește, nădejdea devine resemnare, dragostea se transformă în furie. Nu este întâmplător că Sfântul Apostol Pavel îi învață pe creștinii din Tesalonic să se roage neîncetat (I Tes. 5:17). Veacul Sfinților Apostoli este unul al încercărilor de tot felul, al condamnărilor și persecuțiilor, al muceniciei. Dacă în asemenea împrejurări, creștinii se adunau în rugăciune, nădăjduind în dragostea dumnezeiască mântuitoare, cu atât mai mult astăzi, când acele vremuri au apus demult. Într-adevăr, suntem chemați să ne rugăm fierbinte, să ne rugăm neîncetat, pentru noi, pentru cei de aproape și pentru cei de departe, pentru lumea întregă. De nu vom ști să ne rugăm, avem Dumnezeieștile Scripturi în ajutor, avem scrierile Sfinților Părinți, avem sfaturile duhovnicilor pe care astăzi le putem dobândi cu ușurință, prin intermediul instrumentelor de comunicare. Două lucruri nu ne vor fi puse însă la dispoziție: stăruința și duhul rugăciunii.

Fără îndoială, în aceste momente de cumpănă s-ar cuveni să stăruim în rugăciune, să îndreptăm mintea la Dumnezeu și să cerem

izbăvire. Putem însă, oare, să facem acest lucru? Tulburarea lumii a adus tulburare și în inimile noastre. Cuvintele rugăciunii rămân încremenite pe buze, iar mintea și inima par să nu ne mai asculte și să se îndrepte spre necazurile lumii acesteia. Spaima, neliniștea, nesiguranța, toate acestea ne fac adesea rugăciunea imposibilă. De vom îngădui acestui duh vremelnic să pună stăpânire pe mintea noastră, gândul cel bun al rugăciunii nu va mai rodi, iar inima se va împietri, preferând vorbele părelnice ale veacului, în locul învățăturii mântuitoare. Îi vom putea sta împotriva? Fără îndoială, da! De vă veți simți, fraților, neputincioși în lucrarea rugăciunii, să nu deznădăjduiți. Continuați și țineți cuvintele rugăciunii măcar pe buze, pentru ca de acolo mintea să le culeagă, asemenea unor semințe rodnice și să le sădească în inimă unde vor odrăsli însutit. Nu știți cuvintele rugăciunii? Să nu vă fie aceasta piatră de poticnire. Îndreptați mintea către Dumnezeu și cereți, după putință, să vă lumineze pentru a înțelege că rugăciunea nu este doar o înșiruire de vorbe frumoase, ci convorbire adevărată cu Dumnezeu. Spuneți-I păsurile și neliniștile voastre, bucuriile și neîmplinirile. Cereți-I ajutorul și ocrotirea, însă nu după planurile și rânduielele omenești, ci după rânduiala Sa cea veșnică. Și dacă nici acestea nu le veți putea îndeplini, căzând în genunchi, rugați-L astfel: Doamne, iată-mă înaintea Ta, fă cu mine după cum voiești.

Toată această osteneală nu va rămâne nerăsplătită, pentru că mult poate rugăciunea stăruitoare. În sufletul celui ce se roagă neîncetat se sădește lumina Învierii, harul dumnezeiesc lucrează în el și împreună cu el, transformându-i întreaga existență în Zi a Învierii. De aceea, mulți dintre părinții nevoitori se salutau, nu doar în zilele luminatului Praznic, cu salutul „Hristos a înviat!”, ci în toată vremea și în tot ceasul, bucurându-se de binecuvântarea dumnezeiască. Nu multora ne este dat însă să ajungem la starea aceasta. Vom fi, cumva,

nevrednici? Nicidecum! Rugăciunea aduce liniște și pace în inimi, alungă cearta și dezbinarea, limpezește mintea și întărește cugetul, dă putere voinței să lucreze în bună rânduială.

Sărbătoarea Învierii vă găsește astăzi retrași în case. Înarmați-vă cu rugăciunea împotriva întristării! La masa pascală, împreună, mulțumiți Domnului pentru toate. Cântați „Hristos a înviat!” fără teamă, ca neajunsurile acestei vremi să fie date uitării. Stați la rugăciune, soț, soție și copii, fără stânjeneală și fără reținere. Duhul veacului acestuia ne-a îndemnat să stăm departe de cele ale Bisericii, însă iată că acum este vremea să facem din casele noastre loc de rugăciune. Amintiți-vă de bunicii dumneavoastră, de rostul lor și de felul lor de a fi. Începeau ziua cu Dumnezeu pe buze și o încheiau cu rugăciune de mulțumire către Dumnezeu pentru purtarea Sa de grijă. Ei au trecut prin vremuri mai grele decât noi - războaie, foamete, boli cumplite, regimuri totalitare - și le-au biruit nu prin încrâncenare, ci prin stăruință, avându-l pe Hristos alături. Dacă ei au reușit, de ce nouă ne-ar fi cu neputință?

Nu uitați să vă rugați și pentru cei ce nu se mai pot ruga, dar și pentru cei ce, având această putință, refuză să o facă! Rugați-vă pentru cei bolnavi, ca Bunul și Milostivul Dumnezeu să le dea putere să învingă suferința și neputințele de tot felul! Rugați-vă pentru cei ce se ostenesc, încercând să oprească răspândirea acestei molime! Rugați-vă pentru preoți și pentru părinții din mănăstiri, ca Domnul Dumnezeu să le dea putere să-și continue slujirea și Dumnezeiasca Liturghie. Rugați-vă pentru cei adormiți, ca sufletele să le fie așezate în ceata celor drepti. Rugați-vă neîncetat, fraților, pentru ca să trecem neînfrânți prin această urgie și să putem da răspuns bun înaintea lui Dumnezeu pentru noi și pentru lumea întreagă. Rugați-vă pentru ca mintea și inima să ne rămână alături de Dumnezeu, Părintele și Tămăduitorul sufletelor și trupurilor.

BISERICA ȘI DUMNEZEIASCA LITURGHIE

Iubiți frați și surori,

ăsurile luate împotriva molimei au vizat și Biserica: s-a limitat participarea credincioșilor la Sfintele Slujbe, astfel că, în cea mai mare parte a Postulului Mare, preoții au slujit, lipsiți fiind de prezența dumneavoastră. Nădăjduiesc însă că le-ați fost alături și că rugăciunile și gândurile voastre bune i-au însoțit pe tot acest parcurs. Asemenea, noaptea Învierii nu a fost însoțită de făcliile dumneavoastră, însă Lumina lui Hristos, Lumina neînserată a Învierii ne-a mângâiat pe toți, un trup duhovnicesc, trupul Bisericii. Sfânta Liturghie nu a încetat acum, după cum n-a încetat vreodată în istorie. Biserica fără Liturghie nu este cu puțință, după cum nici Liturghia fără Biserică nu este de înțeles. Mulți am reușit să ne spovedim, să ne curățim de păcate și să primim Sfânta Împărtășanie. În aceste momente, nu este leac mai puternic decât cuminecarea cu Trupul și Sângele lui Hristos, iar Domnul Dumnezeu nu a îngăduit ca aceasta să fie oprită.

Perioada aceasta ne-a făcut să înțelegem că Biserica suntem noi, cler și credincioși, ce ne rugăm împreună, mărturisim dreapta credință și ne împărtășim din Sfintele Taine, indiferent de condițiile vitrege în care ne petrecem viața. Multe biserici s-au clădit, și acest lucru este cu dreptate, însă când vitregiile vremurilor au impus închiderea sfintelor lăcașuri, am demonstrat că Biserica nu poate fi mărginită de ziduri și nu poate fi constrânsă de părerile și rânduielile lumesti. Ea este trupul tainic al lui Hristos și fiecare dintre dumneavoastră sunteți mădulare ale acestui trup, mădulare ce nu au încetat vreodată Liturghia și rugăciunea, nevoița duhovnicească și slujirea aproapelui. Biserica este vie, pentru că

viu este Dumnezeu și pentru că vii sunteți dumneavoastră, în Hristos Domnul.

Legile date în această perioadă să nu vă fie piatră de poticnire! Ele nu trebuie înțelese ca fiind împotriva noastră, ci ca măsuri necesare pentru limitarea acestei boli. Și chiar dacă mulți se vor fi îndoit de folosul Bisericii, noi suntem datori să le demonstrăm contrariul. Trupul și Sângele Domnului nu pot fi contaminate, după cum untdelemnul nu poate fi amestecat cu apa. Sfințenia nu are părtașie cu păcatul, nici credința tare cu necredința și cu îndoiala. Puterea lui Dumnezeu lucrează dincolo de limitările materiei, bunătatea dumnezeiască nu cunoaște poticnire, nici nu poate fi supusă vreunei reguli omenești. De aceea, vă îndemn să rămâneți tari în credință și să nu vă temeți, căci Hristos este de față, Doctorul sufletelor și al trupurilor, Părintele iubitor ce-și primește pururi fiii rătăcitori.

Sunt încredințat că toți veți cânta „Hristos a înviat!” în casele domniilor voastre, astfel că Lumina Învierii ne va cuprinde pe toți și, prin ea, vom spori în nădejde și dreaptă socotință. În momentele acestea rămâneți aproape de cei dragi, de cei ce vă sunt aproape și de cei de departe, rămâneți aproape de cei bolnavi și de medicii care îi tratează, rămâneți aproape de Hristos, pentru că la El este vindecarea și îndreptarea. De vă sunt inimile grele, să nu plângeți, căci nu se cuvine să ne întristăm într-o asemenea zi. Priviți lumea, priviți natura cum se bucură de darul Învierii și nu deznădăjduiți. Toate acestea vor trece, după cum toate cele ale lumii trec, însă este important cum vom parcurge noi acest răstimp de încercare. Alăturați-vă în rugăciune, preoți și credincioși, pentru ca umbra suferinței și a neputinței să nu ne cuprindă și să rămânem o turmă și un păstor, Hristos Împăratul cerului și al pământului. Iar dacă ușile cele lumești vor rămâne închise, nu uitați că Liturghia și

Dumnezeiasca Împărtășanie rămân pururi deschise, înălțându-ne de la pământ la cer și de la moarte la viață. Puneți la inimă cuvintele Domnului: *Îndrăzniți, Eu am biruit lumea* (Ioan 16:33).

SLUJIRE ȘI FILANTROPIE

Dreptmăritori creștini,

zolarea nu presupune încetarea oricărei activități și cu atât mai mult încetarea legăturii cu cei de lângă noi. Deși simplă la prima vedere, starea de izolare poate avea efecte nebănuite de complexe. Ea poate provoca neliniște și spaimă, stări de nervozitate prelungite și, nu de puține ori, se poate ajunge la depresie. Pentru a evita aceste situații se cuvine să nu neglijăm comunicarea și mai ales comuniunea. Un telefon, un mesaj, un gând bun transmis prin intermediul diferitelor mijloace de comunicare pot ajuta enorm. Bătrânii sunt cei mai expuși în asemenea împrejurări și, în condițiile în care ei sunt principalii afectați de noul virus, este de la sine înțeleasă teama și chiar spaima cu care își duc viața în spațiul închis al casei și gospodăriei. Ei sunt cei dintâi către care se cuvine să ne îndreptăm gândul și pe care să-i cercetăm, mai ales acum, la Sărbătoarea Învierii. Casele lor nu vor mai fi în acest an pline de glasurile copiilor și nepoților. Cozonacii, pasca și ouăle roșii se vor pregăti și în anul acesta, însă mai puține, iar masa de Paște nu va mai fi atât de bogată. Într-adevăr, pentru mulți dintre bătrâni, perioada aceasta va fi dificil de depășit. Tocmai de aceea, vă îndemn să luați aminte la părinții și bunicii dumneavoastră, dar și la toți bătrânii singuri și uitați de toată lumea. Un astfel de lucru este dureros și nu trebuie să lăsăm ca acesta să se întâmple. Nu este nevoie de

eforturi economice susținute, pentru că merindea celor în vârstă este mai degrabă atenția și vorba bună, decât masa îmbelșugată. Cuvântul și întărirea dumneavoastră îi pot menține și pe ei, îi pot îmbărbăta, le pot întări nădejdea că toate acestea vor trece și că-și vor putea vedea sănătoși pe cei dragi.

Grija noastră trebuie să se îndrepte, de asemenea, spre cei din spitale. Este cumplit să te afli pe patul de spital, luptând cu boala, fără ca familia și prietenii să-ți poată fi într-adevăr aproape. Este nespus de dureros să realizezi că nu doar tu ai fost infectat, ci, prin tine, toți cei din apropierea ta. Pe lângă boală și frică se adaugă și vina, ce macină și lasă urme adânci. Cu toți aceștia se cuvine să nu pierdem contactul. Prin intermediul medicilor și asistenților, ei trebuie să fie conștienți că le suntem mereu alături, că în fiecare moment există o soție, un copil, un tată, o mamă, un prieten care se roagă pentru ei. În rugăciunile noastre trebuie să-i includem de fiecare dată și pe medici și asistenți. Voi repeta povața aceasta ori de câte ori voi avea ocazia. Priceperea și devotamentul lor nu trebuie puse la îndoială, nu mai este vreme de resentimente, de animozități și de idei preconcepute. Toți acești oameni merită nu doar admirația noastră, ci și susținerea noastră. Sigur că nevoile pentru spitale sunt multe, însă fiecare, după putință, poate ajuta. Pornind de la propria protejare, pentru a nu înmulți numărul bolnavilor, până la asigurarea de echipament medical, de hrană și de spații de carantină, toate acestea trebuie să se afle permanent în atenția noastră. Până la urmă, în lupta aceasta împotriva noului virus suntem angajați toți, nu doar cei ce lucrează în spitale.

Episcopia Giurgiului a răspuns de la început acestei chemări, asigurând prin intermediul atelierului de croitorie ce funcționează în cadrul Mănăstirii Sf. Ioan Rusul din localitatea Slobozia, halate medicale, măști de protecție care au fost oferite

Direcției de Sănătate Publică Giurgiu. De asemenea, protoierile și mănăstirile au pus la dispoziție spații de carantină, în cazul în care numărul bolnavilor va depăși numărul de locuri existente în cadrul instituțiilor spitalicești. În fiecare parohie, preoții, împreună cu voluntarii încearcă să ducă alimente și medicamente bătrânilor și celor în imposibilitate de deplasare, iar cantina socială a Bisericii „Sfânta Treime” din Giurgiu pregătește zilnic zeci de meniuri care sunt distribuite Direcției de Sănătate Publică Giurgiu. Nu vă spunem lucrurile acestea spre laudă, ci pentru a înțelege că Biserica nu este nicidecum piatră de poticnire împotriva dezvoltării, ci punct esențial de reper în tot ceea ce înseamnă activitatea socială. Biserica a construit și construiește spitale, sprijină activitatea medicală și o susține necondiționat în lupta ei împotriva bolilor de tot felul.

Dragii mei preoți și credincioși,

ă nu dăm prilej fricii și tristeții să ne cuprindă! Suntem în fața unor vremuri greu de deslușit fără rugăciune și dreaptă socoteală. Vă îndemn, așadar, să respectați întru totul hotărârile luate de autoritățile competente pentru stoparea și tratarea acestei boli. Rămâneți în comuniune unii cu ceilalți și nu vă pierdeți nădejdea. Rugăciunea și gândul cel bun pentru cei în suferință să nu se depărteze de la voi. Lucrați în numele lui Hristos Domnul, după cum El Însuși lucrează și se milostivește de fiecare dintre noi. Prăznuiți Învierea cu bucurie și fiți cu luare aminte la starea în care ne va afla sfârșitul acestei pandemii. Nădăjduiesc să ne înfățișăm mai buni și mai apropiați unii de ceilalți, în bisericile noastre, din nou pline, mai râvnitori în rugăciune și în fapta cea bună.

Cu aceste gânduri și povețe duhovnicești, Vă îmbrățișez pe toți, în dragostea lui Hristos și Vă pomenesc în rugăciunile mele, după cum am nădejdea că și eu voi afla un loc în rugăciunile fraților voastre. Sărbătoarea Învierii să Vă lumineze casele și sufletele, să Vă dăruiască sănătate, pace, bucurie și spor în tot ceea ce este bun și folositor pentru mântuire, pentru familiile dumneavoastră, pentru Biserica și neamul nostru românesc, Să vă întărească și să vă ocrotească de toată mânia, primejdia și necazul!

HRISTOS A ÎNVIAT!

Al Vostru de tot binele voitor și pururea către Domnul rugător,

† AMBROZIE

A handwritten signature in black ink, appearing to read "f Ambrosie". The signature is written in a cursive, somewhat stylized script.

EPISCOPUL GIURGIULUI